

hvor jeg er fra, have vi en Kone, som helbreder Folk, naar de have faaet Noget af Led eller Lignende. Hun hverken læser eller beder over dem, men hun bruger praktiske Midler, bringer Lemmet i Led, forbinder, giver dem en eller anden Salve, anbefaler Forsigtighed i den første Tid, altsaa det Samme som Lægen. Det har nu vist sig, at denne Kone i en Række af 30—40 Aar har helbredet en Mængde Mennesker for slige Stader, og hun har endogsaa kunnet helbrede Folk, som Lægerne neppe vilde have med at gjøre, fordi de i tidligere Tider ikke vilde gaa ind paa at give dem en Kur, hvorved de kunde faae deres Førlighed saa hastig eller saa godt som ved hende. Det er jo imidlertid en bekendt Sag, at, dersom en Stade eller Forvridding skal komme sig, saalebes at den Vedkommende for Fremtiden ikke faar nogen Gindring deraf, saa skal der gjøres Noget saasnart som muligt; der maa neppe gaa mange Timer hen, jo før den behandles jo bedre; men dersom vi nu vedtog et Lovforslag, som aabnede Mulighed for, at Folk først skulde til Lægen, og Lægen skulde kvaele med dem i et halvt Aars Tid eller saa, saa var det jo umuligt for hende eller for Nogen at helbrede et saadant Tilfælde. Jeg har nu nævnet dette Exempel, men jeg kunde virkelig nævne mange flere; men jeg ser ikke Anledning til nu at komme dybere ind paa Sagen. Det forekommer mig imidlertid, at, naar vi se hen hertil, saa kan der ingenfomhelst Grund være til at tilføie yderligere strenge Bestemmelser i dette Lovforslag, som ikke fandtes i Lovforslaget af 1873—74 og dets § 3. Forsaavidt kan den høitærede Justitsminister have Ret, naar han til en vis Grad hævdar, at det Forslag var mere frifindet paa dette Punkt end det nuværende. Af Ordføreren's Udtalelser lader det dog til, at han nok kunde være med til at gaa saa langt, som Nogen kunde ønske paa dette Omraade, men det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds lod til at være mere tilbagegaende eller mere stillestående, ialtfald ligeoverfor dette Punkt. Medens jeg ikke kan stemme for Loven, naar det beholdes, saa vil jeg endog meget gjerne tiltræde det, som ellers staar i Lovforslaget, og som man maa antage, at han og de andre Forslagsstillere have overveiet, siden de ere fremkomne med det. Som sagt, jeg vil slutte med at sige, at kunde det lykkes os at gjøre et Fremstridt paa dette Omraade, navnlig i Retning af, at de enkelte Specialister, der findes paa Landet, kunne faae Lov til uhindrede at uøve Praxis saa kunde jeg meget godt være med dertil. Hensigten er vist ikke, at vi skulle vedtage Noget om Lægevirkfomheden i det Store og Hele. Agere Læger ville vi jo ikke, selv om vi skulde mene, som det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds talte om, at der skulde være Nogle, der ere fødte dertil. Jeg kan forstaa, at der er Enkelte, der kunne være bedre skikkede til at omgaaes med Saar, være mere fingerneimne

og haandsløve end andre Folk, men at Nogen skulde være født til at være Læge, tror jeg ikke.

Chr. Jensen: Naar jeg tager Ordet for at lægge et godt Ord ind, jeg vil ikke sige for Lovforslaget, thi jeg er enig med tidligere Lægere i, at det gaar ikke vidt nok i Frihed, men for det Maal, det stræber efter, navnlig at aabne Udgang til Udvælselse af Lægevirkfomhed for uexaminerede Mænd og Kvinder — thi det er jo Maalet, som Lovforslaget sigter efter —, skal jeg udtale, at det forekommer mig, og det er jo ogsaa indrømmet af den høitærede Justitsminister, at Lovforslaget endogsaa snarere gaar tilbage end fremad i Frihedsretning i saa Henseende. For mig staar det saaledes, at vor Lovgivning angaaende Lægevirkfomhed næsten er bygget, som om vi levede i den tykkeste Dvertro og sørgeligste Uvidenhed hertilands; ellers kunde Indskrænkningerne i Frihed neppe være saa store, som de ere. Det er unaturligt for mig at tænke paa, at man ikke har Lov til at søge den Mand eller Kvinde, af hvem man tror at kunne blive helbredet, ja, af hvem man omtrent har Visshed for at kunne blive helbredet for den Sygdom eller den Svaghed, man har. Vi have mange Exempler paa, at mangfoldige Mennesker ere blevne hjulpe i saa Henseende af Personer udenfor selve Lægestanden. Vi have desværre mange Exempler paa, at Folk, som have været istand til netop det, som Lovforslaget her omtaler, nemlig at de skulde godtgjøre, at de have helbredet, hvor autoriserede Læger ikke have kunnet helbrede, ere blevne forfulgte. Det er sørgeligt, ja næsten oprørende, naar man hører, at Mænd og Kvinder saaledes ere blevne forfulgte, fordi de have hjulpet mangfoldige Mennesker. Det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (S. Andersen) talte om, at Amtmænd og Stiftsphysici, tror jeg det var, han sagde, havde i den senere Tid villet lægge en feil Fortolkning i vor nuværende Lovgivning, og derved var det blevet mere vanskeligt at øve en saadan Lægevirkfomhed. Det kan gjerne være, at det ærede Medlem har Ret; men for nogle Aar siden havde vi et Exempel paa, at en Amtmand i Sylland blev kureret af en saadan Klog Kone, efter at han forgjæves havde søgt autoriserede Læger. Det var Amtmanden selv, der tidligere havde været med til at forfølge denne Kone. Han havde faaet sin Arm forstuvet, idet han var væltet paa en Rjoretur, og havde søgt Læger, men Pinen blev jo længere jo værre og mere haard, idet Lægerne kurerede ham Gaandleddet, medens han havde sin Feil oppe i Stulderen. Saa raadebe Nogen ham til at tage ud til den Kloge Kone, og saa hjørte han ud til hende. Hun saae ham komme hørende og blev mistænksom, da hun saae ud gennem Vinduene, at det var Amtmanden, idet hun troede, at der nu